

Εισαγωγή

Νοέμβριος 1923, δύο εικοσάχρονες κοπέλες, Γάλλο Ελβετίδες, φοιτήτριες αρχαιολογίας, φέρνουν με ένα φορτηγό (βαπόρι) το ιστιοφόρο τους 7,5μ στον Πειραιά και για έναν χρόνο αλωνίζουν το Αιγαίο με τα πανιά τους. Σε μια Ελλάδα μετά την Μικρασιατική καταστροφή, πλημμυρισμένη από πρόσφυγες. Το βιβλίο έχει ενδιαφέρον όχι τόσο ναυτικό αλλά ανθρώπινο.

Η μια, ο ναύτης όπως αυτό αποκαλείται, θα γράψει ένα βιβλίο λίγο αργότερα από το ταξίδι τους, βραβείο της γαλλικής ακαδημίας. Είμαι σχεδόν σίγουρος ότι δεν έχει μεταφραστεί στα ελληνικά, και στην ελεύθερη ώρα μου, άρχισα να το κάνω. Θα μου φάει χρόνια !!!! Σας παραθέτω μια παράγραφο που μόλις δουλεύω.

Οι κοπέλες είναι αρόδο στον κανάλι του Πόρου.

Μέσα στην νύχτα, ακούγεται ένας περίεργος θόρυβος αλυσίδας, και αμέσως το κεφάλι του καπετάνιου, σκάει μύτη από το hatch, για να δει μπροστά από το κοράκι, έναν άνθρωπο σε ένα βαρκάκι που προσπαθεί να μας ξεσύρει την άγκυρα.

Αρπάζει το μόνο όπλο που έχουμε στο σκάφος, ένα μπιστόλι, σε δευτερόλεπτα είναι πάνω στο ντεκ, και διατάζει στα ελληνικά, που ο θυμός τα κάνουν πολύ πειστικά, να ξαναβάλει την άγκυρα στην θέση της. Ο άλλος επιμένει και αρχίζει κάτι εξηγήσεις για αγρίους, σε μια ακαταλαβίστικη διάλεκτο. Ο καπετάνιος ελπίζει ότι θα γίνει πιο κατανοητός με την κانه του πιστολιού του, και βαράει μια προειδοποιητική μπιστολιά προς την θάλασσα. Το αποτέλεσμα είναι άμεσο. Ο τύπος βιάζεται να υπακούσει !

Τώρα ξέρετε τι πρέπει να κάνετε αν έχετε κανένα πρόβλημα με τους δίπλα !!

ΥΓ Δεν ξέρω ακόμα τι θα το κάνω όταν κάποτε το τελειώσω ! Τα πνευματικά δικαιώματα ισχύουν για 70 χρόνια μετά τον θάνατο του συγγραφέα. Αυτή που το έγραψε πέθανε το 1941 αλλά συνυπογράφει και η δεύτερη, ο καπετάνιος, που πέθανε το 1984.